

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 października 2024 r.

sprawy **J.T.**

skazanego z art. 300 § 2 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 11 stycznia 2024 r., sygn. akt IX Ka 1405/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie

z dnia 12 czerwca 2023 r., sygn. akt X K 903/18,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M.C. - Kancelaria Adwokacka w W. - kwotę 885,60 zł (słownie: osiemset osiemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji,

3. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

J.T. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 12 czerwca 2023 r., sygn. akt X K 903/18, na karę 6 miesięcy wolności za to, że w dniu 2 września 2016 r., w kancelarii notarialnej przy ul. [...] w W., działając w celu udaremnienia wykonania wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Północ, sygn. akt II C 563/09, stwierdzającego wierzytelność w kwocie 20.000 zł na rzecz A.P., objętą postanowieniem egzekucyjnym komornika J.B., sygn. akt KM [...] oraz wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Północ, sygn. akt VII GNc2476/12, stwierdzającego wierzytelność w kwocie 57.087 zł na rzecz J. i J.G., uszczuplił zaspokojenie roszczeń wierzycieli w ten sposób, że darował D.T. zagrożone zajęciem mienie, w postaci zabudowanej nieruchomości gruntowej nr (...) z obrębu [...] przy ul. (...) w W., wartości nie niższej niż 564 tys. zł, tj. za czyn z art. 300 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie, po rozpoznaniu apelacji obrońcy, wyrokiem z dnia 11 stycznia 2024 r., sygn. akt IX Ka 1405/23, utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

Obrońca J.T. wniósł kasację od wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości i zarzucając mu „obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 300 § 2 k.k., poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że zachowanie się skazanego zrealizowało wszystkie znamiona czynu zabronionego z art. 300 § 2 k.k. podczas gdy nie wykazano, iż na dzień przeniesienia nieruchomości umową darowizny z dnia 2 września 2016 r. (k. 157), nastąpiło pokrzywdzenie wierzycieli wskazanych w akcie oskarżenia, a na przedmiotowej nieruchomości istniała hipoteka na rzecz Bank S.A, w wysokości 555788,60 zł, oraz oszacowanie nieruchomości opiewało na kwotę 564500 zł, więc nie było możliwe zaspokojenie pokrzywdzonych.”

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, w związku z czym podlega rozpoznaniu i oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Skarżący oparł kasację na zarzucie niekasacyjnym, ponieważ skierowanym przeciwko wyrokowi pierwszej, a nie drugiej instancji, co koliduje z treścią art. 519 k.p.k. W przedmiotowej sprawie to Sąd I instancji dokonywał wykładni art. 300 § 2 k.k. i subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod tę normę prawną. Sąd Okręgowy, w toku kontroli instancyjnej, której rezultatem było utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego, samodzielnie nie stosował tego przepisu, gdyż nie czynił własnych ustaleń faktycznych. Tym samym nie mógł owego przepisu naruszyć. Sąd Najwyższy wielokrotnie już wskazywał, w jakich sytuacjach zachodzą warunki do postawienia Sądowi odwoławczemu zarzutu naruszenia prawa materialnego i jak prawidłowo taki zarzut sformułować.

Biorąc pod uwagę, że w kasacji zaskarżeniu podlega orzeczenie sądu *ad quem*, to jeżeli intencją skarżącego jest zasygnalizowanie wystąpienia błędu prawa materialnego, którego dopuścił się Sąd I instancji, zaś w toku postępowania odwoławczego Sąd II instancji tego błędu nie usunął (nieprawidłowo rozpoznając zarzut apelacyjny bądź, wbrew ciążącemu na nim obowiązкови, niewykraczając poza granice środka odwoławczego) i utrzymał wyrok sądu *meriti* w mocy, to skarżący powinien w kasacji postawić nie zarzut naruszenia prawa materialnego, a zarzut naruszenia prawa procesowego, w związku z nieprawidłowym przeprowadzeniem kontroli instancyjnej przez Sąd II instancji. Uczynić to może choćby poprzez przywołanie w kwalifikacji prawnej zarzutów stosownych norm regulujących zasady postępowania odwoławczego. Stawiając zarzut nieprawidłowego rozpoznania zarzutów apelacyjnych należy przy tym pamiętać, że „Wykazanie wadliwości przeprowadzonej w sprawie kontroli apelacyjnej poprzez zakwalifikowanie uchybień jako rzekomo naruszających dyspozycje art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. nie może ograniczać się wyłącznie do formalnego powołania tych przepisów w zarzucie kasacji i stworzenia pozorów nieprawidłowej kontroli odwoławczej (poprzez sugerowanie np. „nienależytego”, „niepełnego”, „niewłaściwego”, „nierzetelnego”, „pobieżnego” rozpoznania apelacji), jeżeli z istoty zarzutu odczytywanej z jego uzasadnienia, jednoznacznie wynika, że skarżący wyłącznie domaga się przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy kolejnej, dublującej

kontrolę apelacyjną, weryfikacji prawidłowości orzeczenia sądu pierwszej instancji bądź forsuje subiektywną interpretację wyników postępowania dowodowego” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2023 r., I KK 357/23).

Po drugie, skarżący musi mieć na uwadze, by stawiając zarzut naruszenia prawa materialnego, nie kwestionował *de facto* ustaleń faktycznych. Z obrazą prawa materialnego mamy do czynienia wówczas, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sąd zastosował niewłaściwą kwalifikację prawną bądź dokonał wadliwej wykładni przepisów prawa materialnego albo błędnie nie zastosował danego przepisu prawa materialnego, choć powinien. Przy zarzucie obrazu prawa materialnego za punkt wyjścia przyjmuje się zatem to, co Sąd ustalił – a nie to, co, zdaniem strony, powinien był ustalić (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2023 r., III KK 511/23).

W uzasadnieniu niniejszej kasacji obrońca kwestionuje, że skazany dokonał uszczuplenia majątku lub udaremnił możliwość zaspokojenia wierzycieli, a w konkluzji sugeruje, iż w sprawie istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które należy rozstrzygnąć na korzyść J.T.. Podważa tym samym poczynione w sprawie przez Sąd I instancji ustalenia co do faktów, które zostały zaaprobowane w pełni przez Sąd II instancji. Powyższe nie tylko jest niedozwolone na etapie postępowania kasacyjnego (o ile strona nie wykaże, że w orzeczeniu Sądu odwoławczego, na skutek naruszenia określonych przepisów, doszło do powielenia błędu sądu *meriti*), ale też, z logicznego punktu widzenia, wyklucza możliwość stawiania zarzutu naruszenia prawa materialnego.

Biorąc pod uwagę niekasacyjny charakter podniesionego przez skarżącego zarzutu, kasację niniejszą należało oddalić jako oczywiście bezzasadną, stosownie – tj. na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. - rozstrzygając o kosztach postępowania.

Wysokość wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu z tytułu sporządzenia i wniesienia kasacji Sąd ustalił na podstawie § 17 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]